

DEN FØDTE

Det er blevet til noget med **Søren Ulrik Thomsen**. Hans seneste digt-samling, der var ni år undervejs, sælger fortsat i et uhørt stort antal, og han har giftet sig med en kvinde, han mødte midt på gaden. Men her i de gode tider sniger døden sig ind på ham. Derfor gælder det også om at tøjle temperamentet og sætte pris på de mennesker, der krydser ens spor. At savne Turèll, Strunge og alle de andre for det, som kun de kunne

DIG TIL

TEKST
RUNE
SKYUM-NIELSEN
FOTO
TINE
HARDEN

T SAMMENFOLDDET LOMMEUR i 14 karat guld tikker i vindueskarmen, og ude i køkkenet giver vandkedlen sig i gaskomfurets flammer. Diskrete udslag i en tyst lejlighed. Søren Ulrik Thomsen læner sig mod vinduet og ind i synet af et fugtigt og gråsprængt København K. Byrotten, der i mere end 30 år har inkarneret forestillingen om den romantiske københavnerdigter, spejder mod horisonten, hvor en helikopter lægger an til landing på taget af Rigshospitalet.

– Det er noget af det mest fantastiske, man kan se herfra. Helikopteren, der lander. Så bliver der tændt sådan en grøn lyskreds, mens den daler gennem tågen. Den kan både komme med akutte patienter og med organer. Men hele udsigten er jo bare ...

55-årige Søren Ulrik Thomsen tøver i et, to, tre sekunder. Som om han kvier sig. Så anvender Danmarks vel sagtens mest langtidsholdbare, læste og lovpriste nulevende poet alligevel et udtryk, der er for poppet, historieløst og ungdommeligt til hans bugnende ordforråd.

– ... bare *topdollar*. Det synes jeg.

Den paradoksale begejstring over livet og bevidstheden om døden præger de seneste kapitler om Søren Ulrik Thomsen. Hans digtsamling fra marts 2011, der lod vente på sig i ni år, har solgt 20.000 eksemplarer siden udgivelsen. Altså et tal, der er mange gange større, end hvad hans mest succesfulde kolleger kan bryste sig med. Hovedemnet i 'Rystet spejl' var ellers ikke nogen umiddelbar læsermagnet. Snarere et tabu. Men Søren Ulrik Thomsen skriver poesi, om det, der optager ham, og 'folk omkring mig er begyndt at dø', som han konstaterer.

Jævnaлдrende kunstnere og gamle klassekammerater. Den ene uge giver de et lift fra et foredrag, den næste er de væk.

– Jeg har for længst erfaret, at livet er skrøbeligt, og det præger mine skriverier på mange planer.

– Når man er ung, er det kun sundt og naturligt, at man er sorgløs og tager det hele for givet. Og ikke nok med dét – det er også vigtigt, at unge mennesker er indbildske og tror, at de kan gøre det hele meget bedre og virkelig forandre verden. For det er jo netop takket være dét gåpåmod, at der faktisk bliver skrevet nye digte, opfundet ny medicin, bygget nye byer. Men mens man er i færd med at gøre alt det rigtige, begår man fejl og finder ud af, at man er alt andet end perfekt. Når man så samtidig indser, hvor sårbar tilværelsen er, får man en større taknemmelighed for livet – og for de andre, som dé nu engang er, forklarer Søren Ulrik Thomsen.

Hans røst med den sydsjællandske dialekt klinger ud i arbejdsværelset på fjerde sal på Bartholinsgade.

Når jollen vugger videre

Anekdoterne forlader i en lind strøm Søren Ulrik Thomsens evigt nybarberede mund. Som den om en flodhest i Zoologisk Have. Det var en sommerdag, og dyret stavrede op af sit kunstige vandhul:

– Den lignede sådan en stor lever med alt vandet, der drev ned ad den. Så stillede den sig og pis-sede op ad væggen, og så vekslede vi lige et blik, den og jeg. Og så tænkte jeg, at jeg jo forstår alt, fordi jeg er et stykke biologi ligesom den. Jeg forstår dens trang til et køligt bad en varm sommerdag. Jeg forstår, når den er træt eller sulten eller trænger til at lette sig. Men der er også en forskel på os, og det er, at jeg ved, jeg skal dø. Det tror jeg ikke, at dén ved, den skal.

Efter at have læst første udkast af dette portræt protesterede Søren Ulrik Thomsen over, at blive placeret på 'et gråsprængt Østerbro': 'Som alle rigtige bonderøve er jeg sådan en snob, at det nødvendigvis skal være til København K, når jeg flytter ind fra landet.' Han spadserer dagligt i storbyen, fx besøger han Nørrebro Station, også uden at skulle med toget.

Jovist. Søren Ulrik Thomsen ved, han skal dø. Hans største ønske er, at hans digte og essays fortsat vil blive læst og gransket, når han en dag ikke er mere.

– Lige så fortvivlet, jeg bliver over at se folk spille deres liv, lige så opløftende er det, når nogen, jeg kender, har skabt noget blivende. At det blev til noget, er en af de skønneste tanker, jeg kender. Det er en form for triumferen over døden. Eller ... det kan man jo ikke, men man kan måske lægge noget i den anden vægtskål. Et digt, jeg selv var mægtigt imponeret af, går måske ned lige efter, at det har forladt kajen. Et andet er bare en lille jolle, som viser sig at vugge noget så smukt 30 år, efter at det blev søsat. Det er gådefuldt, at et digt, som det måske tog 10 minutter at skrive årtier tilbage, bliver ved med at leve og kan læses af unge mennesker, som slet

ikke var født dengang. At kunst kan overskride de vilkår, den blev til under.

En infamt uforskammet skiderik

Hvis Søren Ulrik Thomsen var rockmusiker og udgav cd'er, ville hans salg berettige til det, der populært kaldes platinstatus. Den snigende folkelige anerkendelse og medfølgende berømmelse generer ham på ingen måde i det daglige. Men digteren, essayisten og debattøren vil helst ikke kede folk. Og endnu mindre gøre folk kede af det eller huskes for noget skidt. Derfor skræmmer det ham også, at hans gammelmendte temperament ikke indretter sig efter de nye tider, hvor han risikerer at blive genkendt.

Det kan være svært at forestille sig, at den vævre, affekterede mand på den anden side af det skrivebord, der har fulgt ham siden hans 15

år som slumpoet på et klubværelse under taget i Købmagergade, har så let til vrede. Men ikke desto mindre.

– Jeg kan virkelig tabe hovedet. Det kan jeg. Og jeg kan ikke forhindre det. Mine venner kalder mig for 'Purple Haze', og hver gang kommer det lige meget bag på mig selv, hvor hidsig jeg pludselig blev. I december skrev jeg en kronik i Politiken, hvor jeg plæderede for høflighed, som jeg har tænkt ekstra meget over. Jeg kan jo selv være så infamt uforskammet en skiderik. Lige pludselig, gentager digteren og ledsager tilføjjelsen af en kvalt friktion på stemmebåndet. – Hrmmm-hrm-hm. Det kunne både være et undertrykt grin og en selvkritisk murren i krogene. Nogenlunde velvilligt disker Søren Ulrik Thomsen op med en frisk anekdote om sit hurtigt antændelige temperament:

– Jeg ved altså ikke, hvor sjovt det er. Men forleden var jeg inde på hovedbanen og skulle lige nå en croissant inden toget. Så sagde ekspedienten, at jeg kunne få to for 15 kroner. Dén form for afpresning irriterer mig noget så nederdrægtigt. Jeg sagde, at jeg kun ville have én. Så sagde han, at det var lige meget, om jeg købte en eller to, for prisen var den samme. Til det bjæffede jeg, helt rød i kammen, at så ville jeg slet ikke have nogen. At jeg satme ikke ville finde mig i de dér anmassende tilbud.

Nederst: Digteren i sit (læse-) køkken. Hans lille skrivebord inde i arbejdsværelset er det samme, som det han fik forkortet til sit klubværelse gennem 15 år i Købmagergade: 'Alle mine bøger er skrevet ved det. Jeg skifter det ikke ud. For hvad nu, hvis det slet ikke er mig, der har skrevet alt det? Hvad nu, hvis det er vokset op af bordet?'

Hvad tænkte du selv om din reaktion?
– Jeg tænkte, at dér forløb jeg mig altså helt forfærdeligt. Igen. Og så ønskede jeg øjeblikkeligt at blive evakueret af et rumskib.

Om at savne hårdt

Tidligere har Søren Ulrik Thomsen ofret ven-skaber på baggrund af det, der i et festskrift fra hans 50-års-fødselsdag omtales som ærekær-hed. Det ville næppe ske i dag. Han mildnes med årene. I bestselleren 'Rystet spejl' står den grad-vise forandring ligefrem at læse i et digt. At den fejlbarlige Søren Ulrik Thomsen ikke længere ly-ster at hænge sig i sine idiosynkrasier. Det navn-løse digt på side 39 fortæller, hvordan digteren havde det med hurtigt at miste tålmodigheden med en vens slidte historier, lapsede halsklud og generelle uvaner. Nu er det dét, Søren Ulrik Thomsen savner allermest, mens han 'må sidde alene ved det bageste bord' i restauranten 'og tænke på at der kun er én af hver'.

– Nu kommer jeg til noget nyt, som jeg ikke har sagt før, indleder Søren Ulrik Thomsen. – Når jeg i dag bliver irriteret og meget kritisk over for en anden person, så prøver jeg at disciplinere mig selv og tænke på alt dét, der netop er unikt ved ham eller hende. Det, som kun den person kan. Som jeg ville savne, hvis ved-kommende ikke længere var i verden.

Kan det ærgre dig, at du ikke tidligere har haft den evne?
– Det kan det da. Det er en stor fattigdom og dårskab ikke at have sans for andre mennesker i al deres forskellighed. Søren Ulrik Thomsen fortæller om sin teenage-betagelse af Dan Turèll. Hvordan den blegnede, da idolet iscenesatte sig med sortlakerede negle og optrådte i Billed-Bladet som en linseluset receptionslove. – Så syntes jeg, han svigtede. Jeg oplevede jo poesien som et modsprog til hele den overfladi-

” Jeg kan virkelig tabe hovedet. Det kan jeg. Og jeg kan ikke forhindre det. Mine venner kalder mig for 'Purple Haze'

ske medieverden, han selv havde været den første til at kritisere. Og fra at være en undergrundshel-gen var han blevet en sær Se og Hør-kendis. Men i samme sekund, manden var død, så savnede jeg alt det, kun han kunne. Hans vidunderlige stemme. Den indsigt ville jeg gerne have haft, mens han stadig var her.

– Jeg savner også Michael Strunge, tilføjer han.

Invasion fra forstadsdisen

Retrospektivt set blev Søren Ulrik Thomsen og Michael Strunge 80er-generationens største pro-filer. De kom til at kendetegne bydigterne, der vendte sig mod hippietiden, alt det organiske med kokostæpper på gulvene og peruvianske strikhuer på hovederne, og tværtimod dyrkede bybilledet, der stod bøjet i neon. Men mens førstnævnte kløer på, tog sidstnævnte sit eget liv med et spring fra lejligheden ovre i Webersgade. Dengang i 1986.

Søren Ulrik Thomsen husker stadig sit første møde med den to år yngre Strunge, som han helst omtaler ham. Det foregik i samlingspunktet Poul Borums lejlighed i Havnegade ud til Københavns Havn. Det var sidst i 1970'erne, bøgerne stakkedes i to lag på vægreolerne, der strakte sig fra væg til loft, og Velvet Underground snerrede i højttalerne. Poul Borum holdt hof for tidsskriftet Hvede-korns unge debutanter. F.P. Jac, der siden hen drak sig ihjel, var også til stede, husker Søren Ulrik Thomsen.
– Jeg følte absolut, vi var i samme båd. Tidsånden er jo både bomstærk og uhåndgribelig som et spøgelse. Jeg troede, jeg var den eneste, der læste Sarvig og Trakl og hørte Lou Reed. Og så viste det sig, at der sad en fyr ude i Hvidovre og en pige på Amager og dyrkede nøjagtig de samme ting. Vi opsøgte dét, vi fandt spændende, uden at vide, vi var fælles om det.

– Stemningen hos Poul Borum var absolut andægtig den første aften. Døren til parnasset var blevet åbnet på klem, kan man sige. Siden holdt Strunge og jeg kontakten, da han flyttede ind til byen fra 'forstadsdisen', som vores kollega Bo Green Jensen kaldte det. Men vi var også meget for-skellige. Historien om en generation er jo historien om, at man først mødes omkring lighederne.
Hvordan viste forskellene sig så?
– Jeg tror, at Strunge var en mere idealistisk person, end jeg er. Han men-te, at poesien kunne være en revolutionær kraft til at ændre samfundet og

var på den måde mere romantisk hippie, end han var punk. Også selvom han var meget vred på 68-generationen. Men først og fremmest var han en dygtig billeddigter. Det er sådan, jeg ønsker at huske ham. I et af digtene skriver han fx om en pige, der løfter op i kjolen, og så viser det sig, at hen-des køn er et ur. Sådan et billede glemmer man ikke lige med det samme. Og han kunne også være rigtig funny – 'du må ikke råbe samkvemsord efter pigerne, Søren', sagde han engang, han syntes, at jeg var for fræk til en fest.
Hvordan reagerede du på, at han havde begået selvmord?
– Det var frygteligt sørgeligt, og selvom vi kaldte ham Michael High-strung, altså Michael Hysterisk, havde jeg slet ikke forstået, hvor dårligt han havde det. Man skal ikke romantisere Strunges selvmord: Han sprang ud ad vinduet, fordi han var syg, ikke fordi han var kunstner. Men han var også denne unge poetiske digtergud, og tanken har da strejfet mig, at vi i 1986 stort set havde udtrykt dét, vi som generation betragtet havde på hjerte.

Søren Ulrik Thomsen og hans to brødre fik aftensangene ind med modermælken. I hvert fald med deres faders blide stemme. I portrætfilmen 'Jeg er levende' fortæller han, hvordan trekløveret i kolde tider blev svøbt i opvarmede tæpper og båret i seng.

Søren Ulrik Thomsen skrev digte, før han blev teenager. Men det var i gymnasiet, at han blev 'beruset' af inspiration: 'Da opdagede jeg, at poesien både kan tænke og sanse på samme tid.'

Søren Ulrik Thomsen og Dan Turèll delte så langt fra alle laster. Tobak var dog en af dem, som de dengang i 80'erne kunne blive enige om at nyde. Og så gik de begge ulasteligt klædt.

At det måske var vanskeligt for Strunge at tænke på, at han engang skulle blive tyk og gråhåret og knapt så funky, funderer Søren Ulrik Thomsen, der, forudsigeligt nok, netop er blevet tykkere og gråhåret med alderen.

Den specifikke gave

I 1987 udkom Søren Ulrik Thomsens fjerde digtsamling. Titlen markerede i sig selv et paradigmeskifte. 'Nye digte', hed den.

– Jeg kørte rundt på motorcykel ved den irske vestkyst og var i det hele taget optaget af den urolige natur. Efter at mange af min generations digtere havde haft storbyen i centrum, var det blevet tid til, at vi skulle hver vores vej videre. Da jeg skrev på 'Nye digte' i 1986-87, lignede min poesi pludselig mere den klassiske modernisme. Og jeg spurgte mig selv, om jeg kunne være i samme rum som så mange større og vigtigere digtere. Det kunne jeg, besluttede jeg, hvis jeg altså var modig nok til at være mig selv og skrive de digte, som kun jeg kan skrive. Og derfor skal skrive.

Et af digtene, "Tandlæge. Gravsted. Vielsesring" var en hilsen til Michael Strunge. 'Her står jeg', står der, 'med mine første grå hår og mit ønske om en vielsesring'. Søren Ulrik Thomsen drømte for nogenlunde åbent tæppe om tosomheden. Der skulle gå endnu 23 år, men 28. august 2010 blev han endelig gift. Med Nanette, som digteren havde spottet nede på gadeplan, når hun hentede sine børn i det nærliggende fritidshjem.

– Det er da det vigtigste i mit liv overhovedet, at jeg er gift med Nanette. Men det ændrer ikke noget i forhold til at skrive. Vi bor hver for sig, fordi hun også sætter pris på at have sin egen sfære. Det er en fælles beslutning, og altså ikke noget med, at hun må finde sig i, at bohemen bor i sneglehus. Folk synes ikke, det er påfaldende, at man bor sammen uden at være gift, men det er til gengæld besynderligt at være gift uden at bo sammen, studser Søren Ulrik Thomsen.

– Min kone er sygeplejerske, og det giver en god dynamik, at vi har forskellige fag. Nanette arbejder med de kræftsyge i den sidste fase af deres liv. Hun er simpelthen født med evnerne til det, og derfor skal hun gøre det. For ud over af være knalddygtig rent sygeplejefagligt, er hun både stærk og følsom. Hvis man er for følsom på en palliativ afdeling, går man hjem efter en halv time. Og hvis

man kun er stærk, mangler man fornemmelse for patienterne. Jeg tror, at hvert menneske er født med en specifik gave. Og det er ulykkeligt, hvis ikke man gør det, man er allerbedst til.

En ramme om vanviddet

Det er onsdag ved 14-tiden, da Søren Ulrik Thomsen tager imod for anden gang. Han står igen i døråbningen på den øverste repos i den smalle opgang. Dagen indtil nu er gået med et besøg i en traditionsrig herreekviperingsforretning. Han har købt nye skjorter. Tre blå, tre hvide. Det er det eneste sted, hvor man stadig kan få skjorter med en kortere ærmelængde, fremhæver han.

Skjorte og slips hører til Søren Ulrik Thomsens arbejdsuniform, som han trækker i, når han er ude for at holde foredrag eller læse op.

– Det er af respekt for publikum, som har sat en aften af, men også for at jeg selv skal leve op til tøjet, hvis jeg en dag er

” Alkohol er rasende farligt, for jeg tror faktisk, at det i begyndelsen kan åbne for nogle sluser i skriveriet

lidt træet eller har hovedpine. Det er en ramme. Og den ramme gør så også, at jeg virkelig mærker, når jeg får fri og kan lægge det stive puds til side. Når jeg har gjort mit arbejde.

Søren Ulrik Thomsen dyrker det at have rammer. Han sætter dem fx om sine digte, der aldrig er længere, end skrivemaskinens A4-format. Og i overført betydning har han bevæget sig i en ramme, hvor der ikke var plads til hash, hårde stoffer eller store mængder af alkohol. Sidstnævnte, flydende substans har sneget sig ind og ned med alderen, men aldrig i forbindelse med forfatterskabet:

- Der skal være nogle rammer, så man kan holde til tilværelsens kaos og uforudsigelighed, siger han og fortæller om en gammel engelsk film. Den foregår umiddelbart før første verdenskrig.
- Det er lige før, at det hele står i flammer. Og så siger manden til konen: ’Har du set min manchetsknap? Den her passer ikke til den anden’. ’Er det ikke lige meget’, spørger konen. ’Nej’, svarer manden. ’Det betyder alt. Hvis vi begynder at sjuske med den slags ting, går alt i opløsning’. Den replik forstod jeg lige med det samme.

Mens mange af Søren Ulrik Thomsens forfatterkolleger tog amfetamin og dagligt drak sig i hegnet op gennem 80erne, var der for ham intet ’Ud & Se med LSD’, som han siger. Han var mere til te. Det er han stadig.

- Jeg kan i høj grad føle med misbrugere og har stor respekt for deres kamp imod afhængigheden, men jeg giver ikke noget for myten om den drikfældige kunstner. Og jeg kan ikke udstå klicheen om de ’indre dæmoner’. Fint skal det åbenbart være! Mange kunstnere mener, at deres druk skyldes, at netop de er nogle særligt store og følsomme personligheder. I virkeligheden bliver de fleste temmelig hurtigt til den samme aggressive og selvmedlidende åndspygme. Alkohol er rasende farligt, for jeg tror faktisk, at det i begyndelsen kan åbne for nogle sluser i skriveriet. Men lige så umærkeligt vender det. Først gør spiritussen kunstneren langt bedre, end han troede muligt, men før man får set sig om, er han i stedet blevet meget dårligere, end han kunne være.

- I dag kan jeg da godt lide at drikke bajere, men det har intet med poesi at gøre. Jeg gør det af den samme banale grund som min nabo. Fordi det smager og er sjovt og befriende at blive fuld.

Provinsen flytter ind

Søren Ulrik Thomsen behøvede ingen former for rusmidler, da han begav sig ind i det københavnske kunstnermiljø. Med sine egne ord var den tyndhudede digter påvirket nok i forvejen.

- Jeg følte mig så rigeligt skæv, så jeg brugte alle kræfter på at holde mig nogenlunde lige. Jeg var ret gennemsigtig og bange for at gå i stykker.

Som barn sang hans far hver aften for ham i huset på halvøen Stevnns syd for Køge. Stemningsmættede og gådefulde aftensange. ’Sig månen langsomt hæver’ og ’Fred hviler over land og by’ og så videre i dén mol. Hans mor skrev ’de fineste’ sange. Sangskriverrevnen har broderen Morten arvet, og Søren Ulrik var så modtagelig, at han tidligt begyndte at forme sine egne digte.

- Jeg ved jo ikke, om jeg havde skrevet dem alligevel. Men jeg tror, man er født med det at skrive. Og så bliver man måske opmærksom på sin evne gennem mødet med poesien.

Da han fyldte 16, flyttede familien ind på Store Kongensgade midt i København. Et livslangt kærlighedsforhold kunne tage fart. Det er ikke tilfældigt, at den første digtsamling netop hed ’City slang’, som han pointerer.

- Det, der fascinerede mig allermest, var den sociale vægtløshed. Fordi alle mulige socialgrupper boede mellem hinanden i 70ernes København, før byen blev et kæmpe middelklassekvarter. En mand, der var professor i økonomi, en blikkenslager og en mystisk nateksistens kunne færdes på de samme trapper dengang. For mig er det en skøn utopi i den moderne storby, at alle klasser lever sammen og omgås hinanden.

Hvordan kan det være, at du slet ikke savnede Stevnns?

S.U.T. KORT

Født i 1956 og opvokset på Stevnns som søn af bankmand og sekretær. Fra 1972 bosat i København. Debuterede med digtsamlingen ’City slang’ i 1981 og markede sig straks som en stemme i den storbyskildrende 80er-digteres generation. Det er siden blevet til yderligere seks digtsamlinger samt en række essays. Medlem af Det Danske Akademi, modtager af Statens Kunstfonds livsvarige ydelse og Weekendavisens Litteraturpris m.m.fl. Gift i I 2010 med Nanette Quistorff.

- Det gjorde jeg også, for det var da svært at flytte væk fra mine venner. I dag synes jeg, at landskabet på Stevnns er verdens smukkeste, men jeg befinder mig ikke vel i mikrosociale sammenhænge, og man kan også sagtens møde provinsen i storbyerne. Jeg kan ikke lide andelsboligforeningerne, hvor man har fælles arbejdsweekend og selvtilfreds rotter sig sammen mod dem, der ikke passer ind. Og selvom jeg går i kirke, skal du heller ikke regne med mig til den efterfølgende kirkekaffe. Jeg kan i det hele taget ikke lide klubber, men elsker tanken om friheden i den store anonyme mængde.

- Storbyen skal være kolossal, kompleks og kompakt, fastslår Søren Ulrik Thomsen, der sammen med vennen Jokum Rohde har hyldet den gamle og brogede hovedstad i fotobogen ’København con amore’ fra 2006:

- Det var lige før finanskrisen, så der skyllede ufatteligt mange penge igennem København og forvandlede alt. Byen blev istandsat, og alle de spøjse og ramponerede steder lukkede. Til sidst frygtede vi næsten, at vores en-

tusiasme var en forbandelse: At stederne forsvandt, fordi vi havde fotograferet dem. Men jeg er så glad for, at ’København con amore’ findes som et vigtigt dokument. At det blev til noget.

Vandringsmanden

Ligesom Søren Ulrik Thomsen behøver rammer om sit liv, nyder han de tilbagevendende ritualer. I en længere årrække opsøgte han på samme augustdag Israels Plads for at markere sit indtog i København. Skjorterne får han vasket og strøget på sit stamrenseri på Nørrebro. Og lommeuret i vindueskarmen, som han har arvet fra morbror Steen, der igen har arvet det fra Søren Ulrik Thomsens oldefar, bliver trukket op hver morgen. Dernæst besøger han sin kioskejer, Habib på Frederiksborggade, som stiltiende har givet ham lov til at læse sig igennem dagens aviser. Dog ender han altid med at købe et par stykker med hjem, falder forsikringen.

Digteren fremviser vandrestokken, som en ven har foræret ham. Den er sort og beslået med sølv.

– Jeg er langt fra hævet over selviscenesættelse, men stokken bruger jeg nu mest, fordi den er så smuk og skøn at gå og svinge med på en tur rundt om Søerne.

Du søger meget ud i byen. Er det et behov, du har?

– Ork jo. Jeg arbejder jo helt alene her on top of the world. Det er også en af de ting, der er ærgerlige ved den ny computerteknologi. Det var sjovt at cykle ind med et essay under armen til redaktionen på Politiken eller Information. Nu ville det virke helt bizart, hvis jeg kom anstigende.

Det næste er tabu

Den ny computerteknologi har trods alt gjort sit indtog i Søren Ulrik Thomsens lejlighed, som vrimer med analoge remedier. Et klodset fjernsyn hviler demonstrativt på en ølkasse, mens en antik filmfremviser har fået en prominent plads i den tilstødende læsestue. Undervejs i interviewet tænker han gentagne gange for pc’en for at klikke sig ind på sin ufærdige hjemmeside, ’Oktober Boule-

vard’. Den er næææsten parat til take off, men den griber om sig med en sjælden detaljerigdom, og der kommer hele tiden nye problemer til, fordi forfatteren skal have clearet rettigheder til en lydbid, et fotografi eller et tekstuddrag.

– Det er meget sent gået op for mig, hvad internettet kan, men så er jeg også blevet grebet af mulighederne. Du kan godt kalde hjemmesiden for et slags værk, en compilation. Den er jo også en måde at gøre mit arbejde tilgængeligt for de

nye generationer, der ikke er vant til at gå på biblioteket. Jeg ønsker inderligt, at ’Oktober Boulevard’ snart kan åbne. De små ting har det bare med at vinde over de store, beklager digteren.

Der kommer vel også flere

bøger til, som du skal introducere lige så grundigt på hjemmesiden?

– Øh ... dét er det eneste, jeg ikke taler om. Jeg har jo sådan en kunstnerovertro, at man ikke må tale om det, man arbejder på, for så bliver det ikke til noget. Man skriver sine tekster til ende, og først da viser man dem frem. Helt færdige. ◀◀

► **Søren Ulrik Thomsen kan ikke bare skrive fra 9 til 17. Den første linje skal finde ham først. Som regel sker det, når han mindst venter det**